

FÜGGETLEN RENDÉSZETI PANASZTESTÜLET
☒: 1358 Budapest, Széchenyi rakpart 19.
☎: 1/441-6501 ☎: 06-1/441-6502
✉: titkarsag@repate.hu
🌐: www.repate.hu

Ügyszám: FRP/3/2015/Pan.

A Független Rendészeti Panasztestület

189/2015. számú (V. 26.)

állásfoglalása

A Független Rendészeti Panasztestület (a továbbiakban: Testület) **panaszos**¹ 2015. január 4-én előterjesztett **panaszát** a 2015. május 26-án megtartott zárt ülésén meghozott döntése alapján

á t t e s z i

az intézkedést foganatosító szerv – a G. Rendőrkapitányság – vezetőjéhez

A vizsgált ügyben alapjogot csekély mértékben sértő intézkedésre került sor. Emellett alapjogot sértő intézkedés egyrészt nem állapítható meg, másrészt pedig az alapjog korlátozásra jogszerűen került sor.

A Testület állásfoglalása ellen jogorvoslatnak helye nincs.

Indokolás

A panaszos 2015. január 4-én, elektronikusan terjesztette elő panaszbeadványát, a vele szemben 2015. január 1-én foganatosított rendőri intézkedés miatt.

I.

1) A panaszos beadványában előadta, hogy úgy érzi, hogy jogtalanul és méltatlanul intézkedett vele szemben két rendőr. Az intézkedés előzményeként elmondta, hogy 2014. december 28-án megszakadt az élettársi viszonya Z. B-val, aki 2015. január 1-én felhívta a panaszost, hogy a nála maradt cuccaira szüksége lenne azonnal. A panaszos erre mondta Z. B-nak, hogy erre most nincs lehetősége, de amint tudja visszajuttatja neki azokat és elmondta, hogy neki is szüksége van a nála lévő holmijaira és értékeire.

¹ Az Rtv. 93/A. §. (8) bekezdése értelmében a panaszos személyes adatait töröltük.

Nem sokkal később, 16 óra 30 perckor megjelent a házában Z. B. anyjával Z. K-val és két rendőrrel és elállták az útját, hiszen a panaszos éppen sportrendezvényre indult a két kiskorú gyermekével (M. 9 éves és O. 7 éves). A panaszos ekkor visszatolatott, megállt és kiszállt az autóból. A panaszoshoz lépett H. T. és Sz. T. rendőr, akik igazoltatták a panaszost. A rendőrök közölték vele, hogy hatósági eljárás alá vonták és kérték, hogy működjön velük együtt. A panaszos mondta a rendőröknek, hogy bár a kerítése előtt állnak, mégis az a panaszos magánterülete és nem közterület, amelyet a panaszos meg is mutatott, hogy pontosan hol húzódik a közterület. H. T. közölte, hogy ez őt egyáltalán nem érdekli, ő Z. B. cuccaiért jött, mivel többszöri felszólításra nem adta vissza neki a panaszos azokat, és Z. B. ezért fordult a hatósághoz. A panaszos elmondta, hogy neki ma egyszer szólt B.; ekkor a panaszos közölte a rendőrökkel, hogy dolga van, valamint azt is elmondta, hogy nem szeretné, hogy ha a két gyermeke szeme láttára valószínűleg meg a volt élettárs dolgainak a kipakolását. A panaszos határozottan közölte beadványában, hogy nem járult hozzá az eljáráshoz és Elmondta, hogy nem tart igényt Z. B. holmijaira, de a panaszosnak elég sok dolga van a volt élettársnál, amelyeket ő sem kapott vissza, persze a helyszínre ezeket a dolgokat ők sem hozták magukkal és még ezen felül Z. B. tartozik is a panaszosnak 200.000 forinttal, amelyre szintén igényt tart. A panaszos ezen dolgokat szeretné minél előbb visszakapni, amelyre a rendőrök azt mondták a panaszosnak, hogy ez őket egyáltalán nem érdekli, ők a holmikért jöttek. A panaszos mondta, hogy rendben felhívja az ügyvéd ismerősét, hogy mi a teendő, de a rendőr megakadályozta abban, hogy telefonáljon a panaszos.

A panaszos az intézkedés során többször megkérdőjelezte annak törvényességét, mondta is, hogy panasszal fog élni, de a rendőrök azt mondták a panaszosnak, hogy teljesen törvényesen járnak el. A panaszos ekkor beült a gépjárművébe, kinyitotta a kertkaput és a garázkaput és be szeretett volna állni. A rendőrök ekkor a panaszos elé álltak és nem engedték, hogy a kapun belülré menjen a panaszos. A panaszos hangsúlyozza, hogy végig a magánterületén tartózkodtak. A panaszos beadványában elmondta, hogy érzése szerint a rendőrök végig korlátozták a személyi szabadságában.

H. T. elment telefonálni, majd amikor visszajött, akkor benyúlt a panaszos autója ablakán, miközben azt a panaszos éppen felhúzta. A panaszos megállította az ablakot, hogy ne hagyja odazárja a rendőr ujjait, aki ekkor emelt hangon szólt rá, hogy engedje le az ablakot. Ezt a rendőr a panaszos két kiskorú gyermeke előtt tette, akik mindvégig az autóban ültek. A panaszos mondta a rendőröknek, hogy nyugodtan húzza ki a kezét, hiszen nem zárta oda, amelyet a rendőr könnyedén meg is tett. Eközben megszólalt a ház riasztója, amelyet kértek a panaszostól, hogy állítson le. Ennek kapcsán a panaszos jelezte, hogy nem tudja leállítani, hiszen ahhoz be kell mennie, amelyet jelenleg nem engednek meg neki.

Ettől a pillanattól kezdve a panaszossal Sz. T. kommunikált, mert ő lényegesen értelmesebbnek látszott, mint a kollégája. A panaszos mondta, hogy senki nem mehet be a házába, mire a rendőrök azt válaszolták, hogy akkor senki sem mehet be oda. Végül, mivel a panaszos nem tartott igényt a volt élettársa holmijaira és programjuk volt, a panaszos Sz. T. rendőrnek megengedte, hogy bemehet. A panaszos nyomatékosan felszólította H. T-t, hogy ő, B. és K. nem mehet be az ingatlanjának a területére. A panaszos megjegyezte, hogy egyébként B. és K. nem léptek be a panaszos ingatlanjának a területére, hiszen ők tisztában voltak azzal, hogy nem közterületen álltak és folyt az intézkedés.

Ezt követően a panaszos beállt az autójával, behívta Sz. T-t, aki nem akart belépni a házába, de mondta neki a panaszos, hogy ő nem szeretné kihozni a cuccokat, mert siet, nincs arra ideje. A rendőr udvariasan bement a panaszos lakásába, udvariasan levette a cipőjét, majd a

panaszos a kezébe adta a holmikat, amelyeket ő kivitt. A többi holmit a panaszos egy zsákba rakta és kivitte neki. Amiket kért mindent átadott. Amikor kiment H. T. már a kertkapun belül volt a panaszos felszólítása ellenére. A panaszos normális hangnemben kérte, hogy menjenek ki, hagyják, hogy menjen a dolgára. Ekkor H. T. továbbra is emelt hangnemben, kiabálva közölte a panaszossal, hogy szabályosan jár el és nem érdekli, amit mond neki a panaszos. Közölték, hogy adjon át a panaszos egy telefont, amelyet B. adott ajándékba a panaszos kisebbik fiának, amelyért a panaszos bement, gyorsan előkereste és átadta neki. A panaszos elmondta, hogy azóta a fiának vett egy másik telefont, fillérekért. Ezután Sz. T. kikísérte H. T-t a kapun kívülre és közölte a panaszossal, hogy végeztek, mehet a dolgára, persze H. T. továbbra is akadékoskodott és próbált nehézséget okozni neki B. és K. előtt. Sz. T. halkán közölte a panaszossal, hogy ha kifogása van a panaszosnak, akkor élhet az intézkedéssel szemben panasszal. A panaszos elmondta, hogy véleménye szerint Sz. T. rájöhetett, hogy nem túl törvényes volt az eljárásuk és feltehetően a panasztételi lehetőségre vonatkozó közlést ezért intézte a panaszoshoz.

A panaszos elmondta, hogy véleménye szerint az intézkedés alatt végig korlátozták személyi szabadságában, jogtalanul jártak el vele szemben, mert egy telefonhívás nem minősül felszólításnak, és a panaszos egyszer sem mondta azt, hogy nem akarja visszaadni a holmikat, de egyszerűen más dolga volt. Sérelmezte azt, hogy H. T. benyúlt az autójába, hiszen ezt teljesen jogtalanul tette meg a rendőr. Ráadásul, mintegy 30 percen keresztül, a két kiskorú gyermeke előtt, akiket aztán egész úton nyugtatnia kellett. Sírva kérdezték tőle, hogy akkor soha többé nem mehetnek be a saját házukba és azt is kérdezték, hogy a rendőröknek pár ruháért miért kellett bejönni a házba. A panaszos elmondta, hogy véleménye szerint ennek az ügynek nem így kellett volna lezajlania. H. T. egyszerűen imponálni szeretett volna a két hölgynek, mindvégig lekezelő módon, emelt hangnemben, megalázóan beszélt a panaszossal, így nem állampolgárhoz méltó eljárásban volt része.

Erre tekintettel kéri a panaszos a Testületet, hogy vizsgálja ki az ügyét és járjon el a két rendőrrel szemben, főként H. T-sal szemben, aki véleménye szerint mindvégig törvénytelenül járt el és nem rendőrhöz méltóan viselkedett és magánlaksértést követett el, miután többszöri felszólítása ellenére bement az ingatlanja területére. A panaszos elmondta, hogy jogkövető állampolgár, azt gondolja nem azért fizet adót, hogy ilyen, hivatali hatalmával visszaélő rendőrök keserítsék meg az ember életét és rossz hírért keltsék a saját testületüknek két iskolás gyermek előtt.

2) A panaszos 2015. január 15-én telefon útján egészítette ki beadványát azzal, hogy sérelmezi azt, hogy vele szemben a rendőrök elfogultan jártak el, tekintettel arra, hogy egyébként semmiféle jogalapjuk nem volt az intézkedés foganatosítására. Valószínűnek tartja, hogy az egyik rendőr valamilyen – általa nem ismert – kapcsolatban állhat a volt élettársával és ezen az alapon, azaz teljesen szubjektív vélemény szerint kezdeményeztek vele szemben intézkedést.

II.

A Testület a tényállás tisztázása érdekében megkereséssel fordult a G. Rendőrkapitánysághoz. A rendelkezésre bocsátott iratok alapján az alábbiak állapíthatók meg.

1) A parancsnok 2015. február 6-án kelt átiratában elmondta, hogy a G. Rendőrkapitányság közterületi szolgálatot ellátó munkatársai a panaszossal szemben intézkedtek, amely intézkedéssel szemben panaszt terjesztett elő az intézkedés alá vont.

A Megyei Rendőr-főkapitányság Tevékenységirányítási Központ ügyeletes 15 óra 38 perckor kapott bejelentést Z. B-től, hogy élettársa, a panaszos megverte, kidobta a lakásukból és a házban hagyott értékeit nem adja vissza. Egyedül nem mer a férfi házához menni, így a rendőröket a K. és a Sz. út kereszteződésében várja.

Az ügyeletes utasítására H. T. r. tórm. járőrvezető és Sz. G. r. őrm. járőrtárs szolgálati gépkocsival a bejelentő által megjelölt helyre mentek, ahol meghallgatták Z. B-t, aki elmondta, hogy volt élettársa, a panaszos, a saját ruháit, értékeit nem hajlandó neki visszaadni abból a házból, ahol korábban lakott a panaszossal, de oda nem volt bejelentve és az ingatlan a panaszos tulajdonát képezi. A bejelentő elmondta, hogy december 25 – 27. között, valamikor karácsonyi ebédre meghívták magukhoz az édesanyját is, az ünnepek nyugodtan zajlottak. December 28-án többször is összeveszett a panaszossal, aki elküldte az ingatlanból. Ennek a bejelentő eleget is tett, hátrahagyva az értékeit, mert a panaszos nem engedte neki elvinni a holmijait, szinte minden ruhája ott maradt. Ezt követően telefonon is beszélt a panaszossal a bejelentő, aki mondta, hogy nem adja oda a holmijait, ezért rendőri segítséget kért. Elmondta továbbá, hogy kb. egy héttel ezelőtt is összeveszttek, amikor is kölcsönösen bántalmazták egymást, ezért fél egyedül visszamenni. A bejelentő édesanyja is a helyszínen volt, aki elmondta, hogy vele és lányával is a panaszos többször agresszíven beszélt.

Ezt követően az intézkedő rendőrök a bejelentővel és annak édesanyjával a panaszos ingatlanához mentek. Az utca a kérdéses részen zsákutca, a 148. szám az utolsó az utcában, gyakorlatilag az utca vége. Az ingatlan elé érve azt tapasztalták, hogy a fenti cím alól a panaszos két gyermekével együtt egy személygépkocsival éppen indulni készül, akkor záródott mögötte a garázskapu. Elhagyták az ingatlan területét. A panaszos, amikor meglátta a szolgálati gépkocsit, félrehúzódott és megállt.

Az intézkedő rendőrök a panaszost a rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény (továbbiakban: Rtv.) 13. § (1) bekezdése és a 24. § (1) bekezdése alapján vonták intézkedés alá, az Rtv. 20. § (2) bekezdés rendelkezéseire figyelemmel. Az Rtv. 29. § (1) bekezdés a) pont alapján igazoltatták a személyazonossága megállapítása érdekében, és a 32. § alapján, a történet tisztázása miatt a helyszínen visszatartották.

A panaszos a rendőri intézkedés során végig ellenséges magatartást tanúsított az intézkedő rendőrökkel szemben, több alkalommal ki akarta magát vonni az intézkedés alól. Beült a gépkocsijába, el akart hajtani, majd a gépkocsijával az ingatlanba akart beállni, illetve az intézkedő rendőrök tartottak attól, hogy a gépkocsiba bezárkózva vonja ki magát a rendőri intézkedés alól. Ezért a már hivatkozott Rtv. 32. § alapján ebben fizikailag is megakadályozva (a jármű elé állással, illetve a gépkocsi ablakán benyúlással, annak zárhatósága megakadályozása érdekében) tartották vissza a helyszínen. A panaszos a bejelentő által elmondottakkal szemben azt állította, hogy nem verte meg őt, a holmijait nem adja vissza, csak akkor, ha Z. B. a panaszos által ráköltött pénzt visszaadja, azzal a panaszos szerint neki tartozik a bejelentő. A panaszos többször megkérdőjelezte a rendőri intézkedés jogszerűségét, agresszív hangnemben többször távozásra szólította fel a rendőröket, mert álláspontja szerint azok a saját magánterületén vonták őt intézkedés alá.

A panaszos a panasz eljárás során úgy nyilatkozott, hogy az intézkedés helyszíne az ő ingatlanának a területe, mivel a háza a zsákutca végén van, ezért a kerítését nem az ingatlan határán építette meg, hanem azon belül, hogy az utcában legyen helye megfordulni az arra járó járműveknek. Az Rtv. 39. § (1) bekezdése a rendőr számára csak a magánlakásba, illetve az ahhoz tartozó bekerített helyre történő engedély nélküli belépést tiltja, A panaszos szerint H. T. r. törm. a kerítésen belülre is belépett, engedély nélkül, azonban a két rendőr úgy nyilatkozott, hogy a bekerített helyre csak Sz. G. r. őrm. lépett be a panaszos kifejezett engedélye alapján.

A panaszos a rendőrségnél tett bejelentésében a mobiltelefon használatának a korlátozását nem panaszolta. A Testület megkeresésének kézhezvételét követően Sz. G. r. őrm. által írt jelentés alapján a panaszost kérték az intézkedés alatt mobiltelefon használatának a mellőzésére, amit ő elfogadott, és az intézkedés befejezése után használta a telefonját.

Az intézkedés során a rendőrök a pontos jogi helyzet megítélése érdekében telefonon jelentést tettek a szolgálati előljárójuknak, K. J. r. főt. szolgálatirányító parancsnoknak, akinek a meghallgatására a panasz eljárásban még nem került sor, a megkeresés kézhezvételét követően tett jelentése alapján az intézkedő rendőröknek azt a tájékoztatást adta, hogy a panaszos a fenti cselekményével bűncselekményt követ el, illetve ha nem veti alá magát a jogszerű rendőri intézkedésnek, azzal szabálysértést követ el.

Az intézkedő rendőrök ennek tudatában szólították fel a panaszost a bejelentő tulajdonát képező dolgok átadására, aki ennek végül eleget tett. Z. B-t azonban nem akarta az ingatlanába beengedni, az intézkedést lefolytató H. T. r. törm. járőrvezetővel addigra meglehetősen ellenségesként értékelte a kialakult viszonyt, ezért az addig háttérben maradó, a panaszos elmondása szerint is korrekten viselkedő Sz. G. r. őrm-nek engedte meg, hogy az ingatlan területére lépjen. A bejelentő által felsorolt, a panaszos által az ingatlanban összeszedett és átadott holmikat végül Sz. G. r. őrm. hozta ki az épületből és adta át a bejelentőnek. Az intézkedést a rendőrök ezt követően befejezték, arról jelentést tettek, illetve a panaszost panasztételi lehetőségről, a testi sértéssel kapcsolatos jogi lehetőségekről pedig mindkét felet tájékoztatták, majd elhagyták a helyszínt.

Az intézkedő rendőrök a meghallgatásuk során úgy nyilatkoztak, hogy a panaszossal szemben mindvégig kellő tisztelettel és kulturált hangnemben kommunikáltak, ezzel szemben a panaszos végig tegező viszonyban, ingerülten, már-már agresszíven fellépve beszélt velük.

Az eljárás során az intézkedő rendőrök úgy nyilatkoztak, hogy sem a bejelentőt, sem a panaszost nem ismerték korábban, mindenkivel szemben pártatlanul igyekeztek eljárni. Az eddigi vizsgálat során olyan adat nem merült fel, ami a rendőrök elfogultságát támasztaná alá.

2) A kapitányság vezetője 2015. február 4-án a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (továbbiakban: Ket.) 32. § (7) bekezdésére és az Rtv. 93. § (3) bekezdésére figyelemmel a Testület állásfoglalásának a kézhezvételéig felfüggesztette a hatóságánál indult panasz eljárását.

A határozat indokolása szerint a panaszos 2015. január 7-én tett panaszt a vele szemben 2015. január 1-én lefolytatott rendőri intézkedés miatt. A Testület 2015. február 3-án iktatott beadványában arról tájékoztatta a kapitányságot, hogy a panaszos beadványa alapján

vizsgálatot folytat, ezért a rendelkező részben foglaltak szerint az eljárás felfüggesztéséről határozott a parancsnok.

3) A küldés leírása elnevezésű dokumentum tanúsága szerint Z. B. bejelentő, beavatkozás kérő személy 2015. január 1-én 15 óra 38 perckor tett telefonos bejelentést. A rendőrök 15 óra 58 perckor indultak el és 16 óra 20 perckor érkeztek meg arra a helyszínre, amelyet a bejelentő megjelölt, onnan pedig 17 óra 20 percig távoztak. A bejelentésben elmondta Z. B., hogy az élettársa megverte, kidobta a lakásból és nem adja vissza a dolgait. A rendőröket a K. és Sz. utca kereszteződésénél várja. A személyes tárgyakat kiadta az élettárs.

4) A becsatolt eset adatlap a fentebbi 3) alpontban ismertetetteket tartalmazza, új információt nem közöl, így annak megismétlésétől a Testület eltekint.

5) A panaszost 2015. január 7-én 13 óra 47 perckor hallgatták meg panaszeljáráásban. A meghallgatásról készült jegyzőkönyvben a panaszos bejelentést tett, amely szerint Z. B-val való élettársi viszonya megszűnt 2014. december 28-án. Z. B. január 1-én, délután telefonon felhívta a panaszost, hogy igényt tart a ruháira. A panaszos mondta, hogy azokat visszaadja neki, de ma nem tud azzal foglalkozni. Egyébként 28-án megkérte, hogy vigye el azokat, de akkor önszántából otthagya a cuccait a panaszosnál. Nem sokkal a hívás után megjelent a házában Z. B. édesanyjával Z. K-val, illetve két rendőrrel, H. T-sal és Sz. T-sal. A panaszos kerítése előtt álltak az ő magánterületén, az utca nem ott húzódott, ezért felszólította őket, hogy ez az ő magánterülete, amelyre a rendőrök azt felelték, hogy az nem érdekli őket. A panaszost ezt követően igazoltatták, és közölték vele, hogy a volt élettársa cuccaiért jöttek. A panaszos közölte a rendőrökkel, hogy most nem tud ezzel foglalkozni, hiszen a két kiskorú gyermekével sportrendezvényre megy. Azt válaszolták, hogy hatási eljárás alatt áll a panaszos, így működjön velük közre. A panaszos erre mondta a rendőröknek, hogy sok cucca, készpénze van Z. B-nál, amire ő is igényt tart. Erre a rendőrök azt reagálták, hogy az nem érdekli őket, mert ők Z. B. cuccaiért jöttek. A panaszos ekkor megkérdőjelezte az eljárás jogosságát, amire azt felelték a rendőrök, hogy ők jogosan járnak el, nyugodtan mehet a panaszos panaszt tenni az intézkedéssel szemben, amire azt mondta a panaszos, hogy meg is fogja tenni.

Tekintettel arra, hogy a panaszos az eljárással nem értett egyet, ezért beült az autójába, hogy bemenjen a területére, a kerítésen belülré. A rendőrök ekkor fizikailag az autó elé álltak és nem engedték meg a panaszosnak, hogy behajtsa a saját területére. H. T. odalépett a panaszos autójához, miközben a panaszos húzta fel az ablakot benyúlt a panaszos autójába. A panaszos nem tudta, hogy mit akar ezzel a rendőr, de az emelt hangon szólt rá, hogy tekerje le az ablakot. A panaszos mondta neki, hogy nem tekeri, vegyi ki a kezét, nincs odacsukva, majd a rendőr kivette a kezét. Ezután Sz. T-nak felajánlotta a panaszos, mivel ő tisztelettudóbb volt, hogy ő bemehet az ingatlanjára, azt a néhány holmit odaadja neki. Felszólította H. T-t, B-t és K-t, hogy ők nem mehetnek be a panaszos ingatlanjára.

A mai nap folyamán tekintettel arra, hogy B. más városban lakik, az ottani rendőrkapitányságtól segítséget kért, hogy a nála lévő cuccait segítsenek visszaszerezni neki. A kapitányságon közölték vele, hogy kizárólag az iratokban tudnak segíteni. A panaszos hozzáteszi, hogy B-nak semmilyen irata nem volt nála. Véleménye szerint az eljárás teljesen jogszerűtlen volt, így H. T. magánlaksértést követett el, mindvégig ellenségesen viselkedett, emelt hangnemből, tiszteletlenül beszélt a panaszos két kiskorú gyermeke előtt. A gyerekek sírva fakadtak és sírva kérdezték, hogy soha többé nem mehetnek be a saját házukba. A

panaszos véleménye szerint H. T. imponálni szeretett volna a hölgyeknek, ezért viselkedett az intézkedés során végig így. A panaszos jogkövető állampolgárként sérelmezi azt, hogy két hivatali hatalmával visszaélő rendőr megalázza a családját előtt.

Erre tekintettel a panaszos kérte az ügyének a kivizsgálását és a felelősök felelősségre vonását. Kéri továbbá a rendőrséget, hogy vizsgálják azt is ki, hogy Z. B., illetve Z. K. milyen jogalapon hívta oda a rendőröket, ugyanis semmilyen a B. tulajdonát képező irat nem volt a panaszos birtokában és nem volt semmilyen érvényes bírósági végzés a felszerelést, tárgyakat illetően. Az nem is lehetett, ugyanis B. négy nappal azelőtt költözött el tőle, illetve szállította haza.

6) H. T. r. őrm-t, mint tanút 2015. február 2-án 10 óra 7 perckor hallgatták meg a panaszjelzésben.

H. T. r. őrm. tanúkénti meghallgatásakor elmondta, hogy 2015. január 1-én, nappal látott el járőrszolgálatot Sz. G. r. őrm-rel a M. Rendőrőrs területén. 15 óra 50 perckor a Tevékenységirányítási Központ utasítására mindketten megjelentek a K. és Sz. utca kereszteződésénél, ahonnan Z. B. kért rendőri segítséget. A bejelentő elmondta, hogy volt élettársa, a panaszos a saját ruháit, értékeit nem hajlandó neki visszaadni abból a házból, ahol korábban vele lakott. Elmondta, hogy december 25-27. között valamikor karácsonyi ebédre meghívták magukhoz az édesanyját is, az ünnepek még nyugodtan zajlottak. December 28-án többször is összeveszett a panaszossal, aki elküldte az ingatlanból. A bejelentő ennek eleget is tett, hátrahagyva értékeit, mert a panaszos nem engedte neki elvinni azokat, szinte minden ruhája ott maradt. Ezt követően telefonon is beszélt a bejelentő a panaszossal, aki azt mondta, hogy nem adja oda a holmijait, ezért kért tulajdonképpen rendőri segítséget. Elmondta továbbá, hogy kb. egy héttel azelőtt is összevesztek, amelynek során többször is kölcsönösen is bántalmazták egymást, ezért fél egyedül visszamenni az ingatlanhoz. A bejelentő édesanyja is a helyszínen volt, aki elmondta, hogy a panaszos többször is agresszíven beszélt és viselkedett a lányával.

A bejelentővel és a jelen lévő édesanyjával együtt ezt követően a rendőrök a helyszínre mentek. Az utca a kérdéses részén zsákutca, a 148. szám az utolsó az utcában, gyakorlatilag az utca vége. Az ingatlan elé érve látták, hogy a fenti cím alól a panaszos két gyermekével együtt egy személygépkocsival éppen indulni készülni, akkor záródott mögötte a garázkapu, elhagyták az ingatlan területét. A bejelentő kocsijával a rendőrök előtt ment, a rendőrök pedig őt követték a szolgálati gépkocsival. A panaszos a bejelentő autóját ki akarta kerülni, amikor meglátta a szolgálati gépkocsit, akkor félrehúzódott és megállt.

A rendőrök kiszálltak a szolgálati gépjárműből és intézkedés alá vonták a panaszost, akinek a napszaknak megfelelően köszöntek, majd H. T. közölte vele az intézkedés célját, amely szerint Z. B. értékeinek kiadása miatt keresték meg őt. A személyazonosságának a megállapítása céljából igazoltatta őt a rendőr, priorálták is, majd kérte, hogy várjon, adja át az értékeit Z. B-nak, ebben kérte a panaszos segítségét.

A panaszos közölte, hogy ő nem ér rá, sem a rendőröket, sem Z. B-t nem engedi be a lakásba, a dolgokat nem adja ki, kérte, hogy H. T. bizonyítsa be, hogy az elvinni kívánt dolgok Z. B. tulajdonát képezik. Közölte, hogy ez az ő magánterülete, távozzanak onnan. H. T. visszaadta az iratait, közölte vele, hogy hivatalos iratot nem tud bemutatni, jelenleg pedig közterületen

tartózkodnak és nem akar bemenni a házába, csak azt kéri tőle, hogy adja át Z. B-nak a saját tulajdonát.

A panaszos nem akart eleget tenni a rendőri kérésnek, elmondta, hogy a fiaival meccsre megy, nem akar most ezzel foglalkozni. Z. B. állítása szerint tartozik neki, ezért nem akarja visszaadni neki a házban tárolt értékeit, amíg a tartozását nem rendezi. Egy alkalommal beült az autóba és be akart vele állni a kerítésen belülre, amelyet a rendőr nem engedett meg neki, közölte vele, hogy jelenleg rendőri intézkedés alatt áll. Fel akarta húzni az ablakot, hiszen tartani lehetett attól, hogy a gépkocsiba bezárkózva kívánja kivonni magát az intézkedés alól a panaszos, ezért H. T. kezét az ablakra téve akadályozta ezt meg. Ismételten kérte a panaszost, hogy működjön közre, adja vissza a bejelentőnek az értékeit. A panaszos végül belement abba, hogy Sz. G. R. őrm-t beengedi az ingatlanba és összeszedheti a bejelentő holmijait. Z. B. elmondta, hogy milyen értékei vannak a lakásban, részletes leírást adott róluk, ez alapján pedig Sz. G. r. őrm. összeszedte a tárgyakat, majd átadta a bejelentőnek.

A panaszos ezután ismételten kifogásolta, hogy H. T. a területén van. Mindvégig a kerítésen kívül állt a rendőr, mert folyamatosan figyelemmel kísérte a bejelentőt, mind a gépkocsiban hagyott gyermekeket is. Az intézkedés alatt a gyermekek (8-10 év körüliek) mindvégig nyugodtak voltak, annak ellenére, hogy a panaszos végig kötekedő, ellenséges, már-már agresszív hangnemben adta elő mondanivalóját.

H. T. kérdésre elmondta, hogy Z. B-t, sem édesanyját sem ismerte korábban.

Az intézkedés során a helyzet jogi megítélése érdekében telefonon segítséget kért a szolgálatparancsnoktól, aki elmondta, hogy amennyiben a panaszos nem veti magát alá a rendőri intézkedésnek, úgy vele szemben akár személyi szabadságot korlátozó intézkedésre is sor kerülhet.

7) Sz. G. r. őrm-t 2015. február 2-án 11 óra 15 perckor hallgatták meg tanúként a panaszeljáráásban.

A tanúvallomás teljes terjedelmű ismétlésétől a Testület eltekint, abból csak az új történeti tényállási elemeket ismerteti.

Sz. G. r. őrm. elmondta, hogy hosszas megbeszélést követően a panaszos végül beleegyezett abba, hogy a visszaadja a kért tárgyakat, de Z. B-t nem engedte be, abba egyezett bele, hogy Sz. G. menjen be vele az ingatlanba. A panaszos összeszedte a kért tárgyakat, kirakta a garázs ajtajába, ahonnan Sz. G. kivitte azokat Z. B-nak, aki átnézte, hogy meg van-e mindene.

Ezt követően adták meg a szükséges jogi felvilágosítást, majd közölték, hogy az intézkedést befejezték és távoznak a helyszínről.

Kérdésre elmondta, hogy H. T. r. törm. az intézkedés alatt végig kellő tisztelettel és kulturált hangnemben beszélt a panaszossal, aki egyébként már az intézkedés kezdetétől emelt hangnemben, tegeződve beszélt a rendőrökkel. Említette, hogy fel fogja jelenteni a rendőröket, egyszer biztonsági öv miatt megbüntették, azokat a rendőröket is feljelentette, ezért nem is kellett befizetnie a büntetést.

Kérdésre végül elmondta Sz. G., hogy sem a bejelentőkkel, sem pedig a panaszossal korábban nem találkozott, nem ismeri őket.

8) K. J. r. ftzls. 2015. február 3-án készítette el jelentését, amely szerint szolgálata ellátása során 2015. január 1-én, 15 óra 50 perckor a Tevékenységirányítási Központ ügyeletes két járőrt szolgálati gépjárművel a Sz. utcába küldött, ahonnan Z. B. kért rendőri segítséget.

Az intézkedésük alatt H. T. r. törm. telefonon felhívta K. J. r. ftzls-t és tájékoztatta arról, hogy Z. B. és a panaszos élettársi kapcsolata megszűnt, Z. B. elköltözött a panaszostól, de a ruhái és értékei a házban maradtak. A rendőri intézkedés során pedig kiderült, hogy a panaszos nem akarja visszaadni Z. B. tulajdonát.

Kérdésre H. T. r. törm. elmondta, hogy a panaszos azért nem akarja visszaadni a tárgyakat, mert volt élettársa tartozik neki, továbbá elmondta, hogy a panaszos megpróbálta magát kivonni a rendőri intézkedés alól. K. J. r. ftzls. felhívta H. T. r. törm. figyelmét, hogy amennyiben a panaszos jogos vagy annak vélt vagyoni értékének úgy kíván érvényt szerezni, hogy más tulajdonát visszatartja bűncselekményt követ el, továbbá, amennyiben ellenszegül a jogszerű intézkedésnek, akkor pedig szabálysértést követ el.

H. T. r. törm. később jelentette, hogy miután a fentieket a panaszos tudomására hozta, akkor hajlandó volt Z. B. tulajdonát kiadni, az intézkedést befejezték és a helyszínt elhagyták.

9) Sz. G. r. örm. 2015. február 3-án jelentette, hogy szolgálata teljesítése során a Tevékenységirányítási Központ utasítására megjelent 2015. január 1-én 16 óra 15 perc körüli időben H. T. r. törm-rel Z. B. bejelentésére a panaszos lakcímén.

Az ingatlan előtt található területen intézkedés alá vonta a panaszost, amelynek megkezdésekor felhívta a figyelmét, hogy a mobiltelefon-használatot az intézkedés időtartama alatt, meghallgatása befejezése végéig lehetőleg mellőzze. A panaszos ezt a tájékoztatást tudomásul vette, a meghallgatása befejezésekor használta a mobiltelefonját.

III.

A Testület a panaszbeadvány és a rendőrségtől kapott felvilágosítás alapján – figyelemmel a panaszolt intézkedés idején hatályos Rtv. és a rendőrség szolgálati szabályzatáról szóló 30/2011. (IX. 22.) BM rendelet (továbbiakban: Szolgálati Szabályzat) rendelkezéseire – a panaszos kifogásaival összefüggésben az alábbi megállapításokra jutott.

A panaszos sérelmezte, hogy a rendőrök kellő jogszabályi felhatalmazás birtokában kezdeményeztek vele szemben intézkedést, indokolatlanul léptek be a magánterületére, ezzel pedig álláspontja szerint magánlaksértést követtek el. Véleménye szerint a rendőrök elfogultan, szubjektív indokoktól vezérelten intézkedtek vele szemben. Felszólították arra, hogy ne használja az intézkedés során a mobiltelefonját, így még az ügyvéd ismerősét sem tudta felhívni. Az egyik rendőr minősíthetetlen, emelt hangon beszélt végig vele az intézkedés során. Ezekre tekintettel kéri a Testületet, hogy intézkedjen a két rendőr felelősségre vonása iránt.

1) A Testületnek elsőként meg kell vizsgálnia azt, hogy a hatásköri szabályai szerint mennyiben jogosult a panaszos által kifogásoltakat megvizsgálni.

A panaszos beadványában előadta, hogy a vele szemben intézkedő rendőrök magánlaksértést követtek el a sérelmére, amelyre tekintettel kéri a Testületet, hogy a rendőrök felelősségét állapítsa meg és járjon el a rendőrökkel szemben.

A Testület hatáskörével kapcsolatban hivatkozik az Rtv. 92. § (1) bekezdésére, amely szerint azon rendőri intézkedéseket és mulasztásokat vizsgálhatja, amelyek az Rtv. IV., V., VI. fejezetek alkalmazásával összefüggésben merülnek fel. Ennek megfelelően a Testületnek

- a rendőri tevékenység általános elveinek és szabályainak érvényesülése (különösen: intézkedési kötelezettség, arányosság, azonosíthatóság, segítségnyújtási kötelezettség, etc.),
- a rendőri intézkedések vagy azok elmulasztása (különösen: igazoltatás, ruházat- csomag-jármű-átvizsgálás, elfogás, előállítás, közlekedésrendészeti intézkedés, etc.)
- kényszerítő eszközök törvényes alkalmazása (különösen: testi kényszer, bilincs, vegyi eszköz, sokkoló, rendőrbot, lőfegyverhasználat, csapaterő alkalmazása, tömegoszlatás, etc.), tekintetében van hatásköre eljárni és az adott intézkedést, cselekményt, vagy mulasztást vizsgálni abból a szempontból, hogy történt-e alapjogi sérelem.

a) A Testület a magánlaksértésre vonatkozó kifogás kapcsán az alábbi megállapításokat tette.

A panaszos a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (továbbiakban: Btk.) 221. §-a által tilalmazott bűncselekmény elkövetésével vádolja a rendőröket. A Büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény (továbbiakban: Be.) 2. § (1) bekezdés alapján a bíróság az ítékezés során törvényes vád alapján jár el. Jelen szakasz (2) bekezdés szerint pedig a vád akkor minősül törvényesnek, hogy ha a vádemelésre jogosult a bírósághoz intézett indítványában meghatározott személy pontosan körülírt, a Btk-ba ütköző cselekménye miatt a bírósági eljárás lefolytatását kezdeményezi. A Be. 171. § (1) bekezdése szerint bűncselekmény miatt bárki tehet feljelentést. A Be. 172. § (1) bekezdése alapján a feljelentést rendszerint az ügyésznél vagy a nyomozó hatóságnál írásban vagy szóban kell megtenni. A szóban tett feljelentést jegyzőkönyvbe kell foglalni. A feljelentést nyomban nyilvántartásba kell venni.

A hivatkozott Btk. és Be. szakaszokra, valamint az Rtv. által a Testület hatáskörére vonatkozó szabályokra tekintettel megállapítható, hogy büntetőeljárás lefolytatását, a terhelték felelősségre vonását a Testület nem végezheti el, hiszen a hatásköri szabályai nem jogosítják fel arra. A magánlaksértés elkövetésére vonatkozó gyanú alapján büntetőeljárás lefolytatására büntető bíróság jogosult, valamint a rendőrök esetleges büntetőjogi felelősségének a megállapítására a büntető bíróság rendelkezik hatáskörrel.

Így a fentiekben kifejtettek alapján a Testület nem jogosult büntetőeljárás lefolytatására, így nem állapíthatja meg a rendőrök esetleges büntetőjogi felelősségét.

b) A panaszos beadványában kérte a Testülettől a rendőrök felelősségre vonását, azaz a rendőrökkel szembeni fegyelmi eljárás lefolytatását és annak keretén belül fegyelmi felelősségük megállapítását, amely kapcsán a Testület a következőkről tájékoztatja a panaszost.

A fegyveres szervek hivatásos állományú tagjainak szolgálati viszonyáról rendelkező 1996. évi XLIII. törvény (továbbiakban: Hszt.) 119. § (1) bekezdése szerint fegyelemsértést követ el és fegyelmi eljárás keretében felelősségre kell vonni a hivatalos állomány tagját, ha a szolgálati tevékenysége során a szolgálati viszonyával kapcsolatos kötelezettségét vétkeesen megszegi; továbbá jelen szakasz (2) bekezdése szerint szabálysértés elkövetése esetén is a szabálysértést fegyelmi eljárás keretén belül kell elbírálni, kivéve ha az állomány tagja szabálysértési elzárással is büntethető szabálysértést követett el. A Hszt. 125. § (1) bekezdés szerint a fegyelmi jogkör magában foglalja a fegyelmi eljárás lefolytatásának és a fenyítés kiszabásának a jogát.

A belügyminiszter irányítása alatt álló fegyveres szervek hivatalos állományú tagjai Fegyelmi Szabályzatáról szóló 11/2006. (III. 14.) BM rendelet (továbbiakban: Fegyelmi Szabályzat) 1. § (1) bekezdése szerint a Fegyelmi Szabályzatot a rendőrség állományába tartozó személyekre kell alkalmazni. A 4. § (1) bekezdés szerint a fegyelmi jogkört az állományilletékes parancsnoki jogkörrel felruházott vezetők a közvetlen irányításuk alatt álló szervezeti egység valamennyi hivatalos állományú tagja, illetve a kinevezési jogkörükbe tartozó felett gyakorolják.

A fentebb kifejtettek alapján megállapítható, hogy a fegyelmi eljárás lefolytatására a parancsnok jogosult, aki az Rtv-n kívüli jogszabályok által meghatározott eljárás keretében vonhatja felelősségre a fegyelemsértő rendőröket, akikkel szemben az elkövetett cselekmény súlyára tekintettel feddést alkalmaz.

Tekintettel arra, hogy a fegyelmi eljárás tételes szabályait az Rtv. nem tartalmazza, valamint az eljárás lefolytatására a parancsnok jogosult, így a Testület ezen okokra hivatkozva nem állapíthatja meg a rendőrök felelősségét fegyelmi eljárás keretében, hiszen hatásköri szabályai az eljárás lefolytatását számára kizárják.

Azonban a Testület eljárásában megvizsgálta azt, hogy a rendőrök kellő jogszabályi felhatalmazás birtokában kezdeményeztek a panaszossal szemben intézkedést; a magánlakásban történő intézkedés megfelelt-e az Rtv-ben rögzített szabályoknak. Ezen kívül a Testület kivizsgálta a rendőrök elfogultságára vonatkozó kifogást, az intézkedés során alkalmazott hangnemet és a mobiltelefon-használat korlátozottságát.

IV.

A vizsgálat során a Testület megállapította, hogy a rendőri intézkedés érintette a panaszos Magyarország Alaptörvénye Szabadság és Felelősség fejezetének II. cikkében foglalt emberi méltósághoz, a VI. cikkében rögzített magánlakás sértetlenségéhez fűződő jogát, illetve a XXIV. cikkében foglalt tisztességes eljáráshoz fűződő alapvető jogát az alábbiak szerint.

1) A Testület megvizsgálta, hogy a rendőrségnek keletkezett-e intézkedési kötelezettsége, azaz kellő felhatalmazás birtokában foganatosított-e intézkedést a panaszos ingatlanában.

A panaszos beadványában előadta, hogy két kiskorú gyermekével éppen kiállt a gépjárművével az udvaráról, amikor egy rendőrségi gépjármű érkezett két rendőrrel az ingatlanja elé. A panaszos megállt, kiszállt a gépjárművéből annak ellenére, hogy

sportrendezvényre ment volna gyermekeivel. A két rendőr mellett volt a volt élettársa és annak édesanyja is. A rendőrök azt a tájékoztatást adták neki, hogy az élettársa kért rendőri segítséget a panaszosnál maradt értéktárgyai visszaszerzése érdekében, hiszen azokat a panaszos nem adta vissza a nőnek. A panaszos elmondta beadványában, hogy a rendőrök igazoltatták, majd feltartóztatták, beléptek a magánterületére, végül pedig az egyik rendőrnek, sokszori kérés hatására megengedte, hogy belépjen a területére és odaadta neki a volt élettársa holmijait.

A rendőrség tájékoztatása szerint a panaszos volt élettársa Z. B. 15 óra 38 perckor tett telefonon keresztül bejelentést, amelyet a Tevékenységirányítási Központ fogadott. Z. B. elmondta, hogy a panaszos megverte, kidobta a lakásukból és a házban hagyott értékeit nem adja vissza. Egyedül nem mer a férfi házához menni, így a rendőröket a K. és a Sz. út kereszteződésében várja. Az ügyeletes utasítására két járőr szolgálati gépkocsival a bejelentő által megjelölt helyre ment, ahol meghallgatták Z. B-t, aki elmondta, hogy volt élettársa, a panaszos, a saját ruháit, értékeit nem hajlandó neki visszaadni abból a házból, ahol korábban lakott a panaszossal, de oda nem volt bejelentve és az ingatlan a panaszos tulajdonát képezi. Azt is közölte a volt élettárs a rendőrökkel, hogy december 25 – 27. között, valamikor karácsonyi ebédre meghívták magukhoz az édesanyját is, az ünnepek nyugodtan zajlottak. December 28-án többször is összeveszett a panaszossal, aki elküldte az ingatlanból. Ennek a bejelentő eleget is tett, hátrahagyva az értékeit, mert a panaszos nem engedte neki elvinni a holmijait, szinte minden ruhája ott maradt. Ezt követően telefonon is beszélt a panaszossal a bejelentő, aki mondta, hogy nem adja oda a holmijait, ezért rendőri segítséget kért. Elmondta továbbá, hogy kb. egy héttel ezelőtt is összeveszték, amikor is kölcsönösen bántalmazták egymást, ezért fél egyedül visszamenni. A bejelentő édesanyja is a helyszínen volt, aki elmondta, hogy vele és lányával is a panaszos többször agresszíven beszélt. Ezt követően az intézkedő rendőrök a bejelentővel és annak édesanyjával a panaszos ingatlanához mentek, ahol azt tapasztalták, hogy a fenti cím alól a panaszos két gyermekével együtt egy személygépkocsival éppen indulni készül, akkor záródott mögötte a garázkapu. Elhagyták az ingatlan területét. A panaszos, amikor meglátta a szolgálati gépkocsit, félrehúzódt és megállt. Az intézkedő rendőrök a panaszost az Rtv. 13. § (1) bekezdése és a 24. § (1) bekezdése alapján vonták intézkedés alá, az Rtv. 20. § (2) bekezdés rendelkezéseire figyelemmel. A panaszost továbbá az Rtv. 29. § (1) bekezdés a) pont alapján igazoltatták a személyazonossága megállapítása érdekében, és a 32. § alapján, a történet tisztázása miatt a helyszínen visszatartották.

Az Rtv. 2. § (1) bekezdése szerint a rendőrség védelmet nyújt az életet, a testi épséget, a vagyonbiztonságot közvetlenül fenyegető vagy sértő cselekménnyel szemben, felvilágosítást és segítséget ad a rászorulóknak. A rendőrség tiszteletben tartja és védelmezi az emberi méltóságot, óvja az ember jogait.

Az Rtv. 13. § (1) bekezdése alapján a rendőr jogkörében eljárva köteles intézkedni vagy intézkedést kezdeményezni, ha a közbiztonságot, a közrendet vagy az államhatár rendjét sértő vagy veszélyeztető tény, körülményt vagy cselekményt észlel, illetve ilyen a tudomására hoznak. Ez a kötelezettség a rendőrt halaszthatatlan esetben szolgálaton kívül is terheli, feltéve, hogy az intézkedés szükségességnek időpontjában intézkedésre alkalmas állapotban van.

Az Rtv. 24. § (1) bekezdése alapján a rendőr köteles a feladatkörébe tartozó segítséget, illetőleg a hozzáfordulóknak a tőle elvárható felvilágosítást megadni. A (2) bekezdés szerint a

magánérdek védelme a törvény alapján csak akkor tartozik a rendőrség hatáskörébe, ha a törvényes védelem az adott körülmények között más módon nem biztosítható, vagy a rendőri segítség nélkül a jog érvényesíthetősége meghiúsulna vagy számottevően megnehezülne.

A rendőrség a panaszossal szemben a volt élettárs, azaz a bejelentő által, telefonon közölt információk alapján kezdeményezett intézkedést, amely ugyan csekély számú információt tartalmazott, de azok között szerepelt az, hogy a panaszos bántalmazta a bejelentőt. Ezen közlés valóságának, valamint a tényállás tisztázása érdekében a rendőröknek a bejelentő által megjelölt helyszínre mindenféleképpen ki kellett menni, annak érdekében, hogy meggyőződjenek a bejelentés valóságáról

A telefonos bejelentés alkalmas volt arra, hogy felvesse a Btk. 164. § alapján tilalmazott testi sértés bűncselekmény elkövetésének a gyanúját. Jelen szakasz ugyanis a következőket tartalmazza:

- (1) Aki más testi épségét vagy egészségét sérti, testi sértést követ el.
- (2) Ha a testi sértéssel okozott sérülés vagy betegség nyolc napon belül gyógyul, az elkövető könnyű testi sértés vétsége miatt két évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő.
- (3) Ha a testi sértéssel okozott sérülés vagy betegség nyolc napon túl gyógyul, az elkövető súlyos testi sértés büntette miatt három évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő.
- (4) A büntetés büntett miatt három évig terjedő szabadságvesztés, ha a könnyű testi sértést
 - a) aljas indokból vagy célból,
 - b) védekezésre vagy akaratnyilvánításra képtelen személy sérelmére, illetve
 - c) a bűncselekmény elhárítására idős koránál vagy fogyatékoságánál fogva korlátozottan képes személy sérelmére követik el.
- (5) A büntetés egy évtől öt évig terjedő szabadságvesztés, ha a könnyű testi sértés maradandó fogyatékoságot vagy súlyos egészségromlást okoz.
- (6) A büntetés egy évtől öt évig terjedő szabadságvesztés, ha a súlyos testi sértést
 - a) aljas indokból vagy célból,
 - b) védekezésre vagy akaratnyilvánításra képtelen személy sérelmére,
 - c) a bűncselekmény elhárítására idős koránál vagy fogyatékoságánál fogva korlátozottan képes személy sérelmére,
 - d) maradandó fogyatékoságot vagy súlyos egészségromlást okozva,
 - e) különös kegyetlenséggel követik el.
- (7) Aki a (3) vagy (6) bekezdésben meghatározott bűncselekményre irányuló előkészületet követ el, vétség miatt egy évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő.
- (8) A büntetés két évtől nyolc évig terjedő szabadságvesztés, ha a testi sértés életveszélyt vagy halált okoz.
- (9) Aki a súlyos testi sértést gondatlanságból követi el, vétség miatt
 - a) a (3) bekezdésben meghatározott esetben egy évig,
 - b) a (6) bekezdés b)-c) pontjában meghatározott esetben három évig,
 - c) életveszélyes sérülés okozása esetén egy évtől öt évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő.
- (10) A (2) bekezdésben meghatározott bűncselekmény csak magánindítványra büntethető.

A helyszínre kikerkező rendőrök meghallgatták részletesen a bejelentőt és annak édesanyját. Ennek során kiderült, hogy a bántalmazás december 28-án történt. Egy veszekedés során

kölcsönösen bántalmazta egymást a két fél. A lehetséges testi sérelem okozása tekintetében a rendőrség – a rendelkezésre álló dokumentumok szerint – megadta a szükséges felvilágosítást a magánindítvány tételi jogról. Ezt követően a bejelentő rendőri segítséget kért ahhoz, hogy a holmijait magához vegye, hiszen elmondta, hogy fél a panaszostól, és többször próbálta meg visszaszerezni a tulajdonát képező dolgokat, de az eddig teljes mértékben lehetetlennek minősült, mert a panaszos ettől elzárkózott. Kiabált vele, „kidobta” a lakásból, így tulajdonképpen ellehetetlenítette abban, hogy visszavegye a dolgait. Ebben kérte a rendőrök segítségét, hogy jelenlétükkel tegyék lehetővé azt, hogy visszakapja a személyes tárgyait.

Amikor a panaszos ingatlanjához értek a rendőrök először igazoltatták annak érdekében, hogy megállapítsák, hogy valóban arról a személyről van-e szó, akivel szemben a bejelentő segítséget kért. Ezt követően, mivel a panaszos nem működött együtt a rendőrökkel, többször el akart távozni a helyszínről, sőt amikor megtudta, hogy milyen céllal jelentek meg a rendőrök, akkor még inkább ellenségesen kezdett viselkedni és többször is távozni kívánt a helyszínről. Ekkor tartották vissza a panaszost, aki a kellő mértékű felvilágosítás megadásától is elzárkózott. Ekkor alkalmaztak vele szemben az Rtv. 32. § alapján feltartóztatást.

Az Rtv. 32. § szerint a felvilágosítás kérésének idejére a kért személy feltartóztatható. Sőt a szakasz harmadik fordulata szerint az a személy, akitől a rendőr felvilágosítást kér – ha jogszabály másként nem rendelkezik – az általa ismert tényekkel, adatokkal kapcsolatos válaszadást nem tagadhatja meg.

A Testület a rendelkezésre álló tényállási elemek alapján megállapította, hogy a rendőrség a panaszost igazoltatta, majd felvilágosítást kért tőle. A rendőri segítséget a bejelentő – a panaszos volt élettársa – kérte, aki bejelentésében esetlegesen bűncselekmény elkövetésére vonatkozó információkat hozott a rendőrség tudomására. A rendőrség a tényállás tisztázása érdekében először meghallgatta a bejelentőt, majd a panaszost is. Tekintettel arra, hogy a panaszos felháborodott volt – amelyet ő is megerősít a beadványában, hiszen többször mondta az intézkedés során, hogy feljelenti a rendőröket és panaszt fogni tenni velük szemben – így többször megtagadhatta a válaszadást. Ezen információk birtokában a Testület álláspontja szerint a rendőrök a bejelentő dolgainak visszaszerzése érdekében ténylegesen nem intézkedtek, csak felvilágosítást kértek a bejelentő által, a rendőrség tudomására hozott, magánérdekű információk valóságáról, hiszen főszabály szerint a rendőrség magánérdek érvényesítése érdekében nem járhat el. Ez alól kivétel, hogy ha a törvényes védelem az adott körülmények között más módon nem biztosítható, vagy a rendőri segítség nélkül a jog érvényesíthetősége meghiúsulna vagy számottevően megnehezülne.

Jelen esetben a rendőri jelenlét önmagában elegendő volt ahhoz, hogy a bejelentő visszakapja a dolgait, azok visszaszerzése érdekében a rendőrök nem intézkedtek. Tekintettel arra, hogy a bejelentőt a panaszos nem engedte be a lakásába, valamint ő nem akarta visszaadni a bejelentő dolgait, így a panaszos azt a megoldást választotta, hogy az egyik rendőrnek megengedte, hogy bemenjen a magánterületére, majd neki odaadta a bejelentő tulajdonát képező tárgyakat és a rendőr vitte ki a bejelentőnek.

A Testület véleménye szerint a fentebbi körülmények az Rtv. rendelkezéseinek megfeleltek, így ennek fényében a panaszos tisztességes eljáráshoz való joga nem szenvedett sérelmet. Hiszen a panaszost csupán az Rtv. 29. § alapján igazoltatták személyazonosságának megállapítása érdekében, valamint az Rtv. 32. §-a szerint felvilágosítást kértek tőle. Ezen kívül a rendőrök nem kötelezték a panaszost semmilyen cselekmény megtételére, vagy attól

való tartózkodásra és nem avatkoztak bele magánjogi jogviszonyokba. A bejelentőnek a jogszabályi felhatalmazás alapján adták meg a kellő segítséget, valamint nyújtottak kellő mértékű felvilágosítást, továbbá pedig a rendőrök hatásköri szabályaikon nem terjeszkedtek túl. Ezen körülmények alapján a panaszos tisztességes eljáráshoz való joga nem sérült annak kapcsán, hogy vele szemben intézkedést kezdeményeztek a rendőrök, amelynek keretében igazoltatták és felvilágosítást kértek tőle.

Tekintettel az eddig ismertetett tényekre a panaszossal szemben kezdeményezett intézkedés nem sértette a panaszos tisztességes eljáráshoz fűződő alapvető jogát.

2) A Testület ezt követően a magánlakásban foganatosított intézkedést vizsgálta meg.

A panaszos beadványában előadta, hogy bár többször mondta a rendőröknek, hogy a kerítése előtt állnak, amely a panaszos magánterülete és nem közterület, amelyet a panaszos meg is mutatott, hogy pontosan hol húzódik a közterület, mégis az egyik rendőr közölte, hogy ez őt egyáltalán nem érdekli. Végig a rendőrök ott tartózkodtak miközben beszéltek a panaszossal. Amikor az egyik rendőr megkérte a panaszost, hogy a helyzet megoldása érdekében hozza ki a bejelentő dolgait, vagy engedje be a bejelentőt, hogy azokat magához vehesse a panaszos azt a megoldást javasolta, hogy az egyik rendőrt beengedni, akinek majd odaadja a bejelentő dolgait és átadhatja azokat a bejelentőnek. Ezt követően a panaszos beállt az autójával, behívta az egyik rendőrt, aki ennek ellenére nem akart belépni a házába, de mondta neki a panaszos, hogy ő nem szeretné kihozni a cuccokat, mert siet, nincs arra ideje. A rendőr udvariasan bement a panaszos lakásába, udvariasan levette a cipőjét, majd a panaszos a kezébe adta a holmikat, amelyeket ő kivitt. A többi holmit a panaszos egy zsákba rakta és kivitte neki. Amiket kért mindent átadott. Amikor kiment a másik rendőr már a kertkapun belül volt a panaszos felszólítása ellenére. A panaszos normális hangnemben kérte, hogy menjenek ki, hagyják, hogy menjen a dolgára.

A rendőrség tájékoztatása szerint a panaszos a rendőrség előtti panasz eljárás során úgy nyilatkozott, hogy az intézkedés helyszíne az ő ingatlanának a területe, mivel a háza a zsákutca végén van, ezért a kerítését nem az ingatlan határán épített meg, hanem azon belül, hogy az utcában legyen helye megfordulni az arra járó járműveknek. Az Rtv. 39. § (1) bekezdése a rendőr számára csak a magánlakásba, illetve az ahhoz tartozó bekerített helyre történő engedély nélküli belépést tiltja. A panaszos szerint azonban az egyik rendőr, akinek ő nem engedte meg a belépést a kerítésen belülre is belépett, engedély nélkül, azonban a két rendőr úgy nyilatkozott, hogy a bekerített helyre csak egyikük lépett be, amelyiküknek a panaszos kifejezetten megengedte a belépést.

Az Rtv. 17. § (1) bekezdése alapján a rendőrség feladatának ellátása során a testi épséghez, a személyes szabadsághoz, a magánlakás, a magántitok és a levéltitok sértetlenségéhez, a személyes adatokhoz, valamint a tulajdonhoz fűződő jogokat a törvényben foglaltak szerint korlátozhatja.

Az Rtv. 39. § szabályozza a magánlakásban történő intézkedést, amely szerint:

(1) A rendőr magánlakásba bebocsátás vagy hatósági határozat nélkül nem léphet be, illetve nem hatolhat be, kivéve

a) segélyhívás esetén vagy öngyilkosság megakadályozása céljából;

- b)¹⁶⁶ bűncselekmény elkövetésének megakadályozása, megszakítása vagy büntetőeljárás terheltjének elfogása és előállítására céljából;
- c) közveszély, továbbá az életet vagy testi épséget fenyegető közvetlen veszély elhárítása, illetőleg az ilyen veszélyben lévők kimentése érdekében;
- d) rendkívüli vagy tisztázatlan okból bekövetkezett halálesettel kapcsolatos intézkedés megtételére;
- e)¹⁶⁷ végrehajtási eljárás lefolytatása, illetve az építmények tervezésével és kivitelezésével kapcsolatos egyes viták rendezésében közreműködő szervezetről szóló törvényben meghatározott szakértői vizsgálat biztonságos és eredményes végrehajtásának biztosítása céljából, ha az abban való közreműködés - jogszabály alapján - a rendőrség számára kötelező;
- f) az elővezetés végrehajtása érdekében;
- g)¹⁶⁸ a büntetőeljárásról szóló törvényben meghatározott, a terhelt mozgását nyomon követő technikai eszköz telepítése, ellenőrzése, karbantartása, valamint eltávolítása céljából;
- h) a szabálysértést felszólítás ellenére folytató személy előállítása céljából;
- i) személy- és létesítménybiztosítási intézkedés [46. § (1) bekezdés c) pont] végrehajtására;
- j) ha ez előállítás a törvényben meghatározott egyéb okból szükséges;
- k)¹⁶⁹ a Bv. tv.-ben meghatározott, az elítélt mozgását nyomon követő elektronikus távfelügyeleti eszköz telepítése, ellenőrzése, karbantartása, valamint eltávolítása céljából.

Az Rtv. 39. § (4) bekezdése szerint a magánlakásban való tartózkodás csak a feladat végrehajtásához szükséges ideig tarthat.

Az Rtv. 40. § szerint a rendőr a feladata ellátása során – a jogszabály eltérő rendelkezése hiányában – beléphet a magánlakásnak nem minősülő egyéb helyre és ott az intézmény rendjének lehetőség szerinti tiszteletben tartásával intézkedhet.

Az Rtv. 97. § (1) bekezdés c) pontja szerint magánlakásnak minősül a lakás (üdülő, nyaraló vagy a lakás céljára használt egyéb helyiség, létesítmény, tárgy) az ahhoz tartozó nem lakás céljára szolgáló helyiség, létesítmény, bekerített terület.

A hivatkozott jogszabályhely főszabály szerint megköveteli a rendőrségtől a magánlakásban történő intézkedés foganatosításának kezdete előtt, hogy az ingatlanba való belépés jogosságát igazolja. Ezt vagy arra irányuló határozattal teheti meg a rendőrség, vagy a lakásban tartózkodótól bebocsátást kérhet, és ha azt az arra jogosult megadja, akkor csak azután léphet be az ingatlanba és foganatosíthat ott intézkedést.

Jelen ügy kapcsán két kérdést kellett a Testületnek megvizsgálnia. Elsőként azt, hogy a rendőrök azzal, hogy az utcán álltak, amely a – panaszos tényelőadása szerint - magánterületének minősül, valóban jogszabályellenesen intézkedtek a panaszossal szemben; másodszer pedig azt, hogy a panaszos lakásába belépő rendőr a jogszabályi előírásoknak megfelelően lépett-e be a panaszos magánlakásába.

a) A két rendőr, a bejelentő és annak édesanyja 16 óra 30 perc körül jelentek meg a panaszos ingatlana előtt, az utcán, amelynek kapcsán a panaszos többször elmondta, hogy a

magánterületén állnak. Ezt azzal indokolta, hogy a kerítést nem az ingatlanjának tényleges határán építette meg, hanem azon belül annak érdekében, hogy az ingatlanja előtt elhaladó autók könnyen meg tudjanak fordulni, hiszen az ingatlana a zsákutca végén található.

Az Rtv. értelmező rendelkezése a magánterületet egy fizikailag jól körülhatárolható, elkerített területként értelmezi. A zártságot adhatják természetes (t. i. sövény, folyó, erdő, bokrok, etc.) vagy mesterséges (t. i. kerítés, fal, támfal, egyéb ingatlan) határolók. A zártság tehát fizikai értelemben véve egy négy oldalról történő megközelíthetlenséget feltételez. Ez a zárt, körülhatárolt terület csak a belépéssel érhető el, így fizikailag szükséges a belépés, mint aktív tevőleges magatartás kifejtése a magánlakásba.

Ezen okfejtésre tekintettel a magánlakásban történő intézkedés fizikai értelemben történő kivitelezésének két konjunktív feltétele van. A rendőrnek egyrészt egy zárt területet kell megközelítenie, amelyet csak a belépéssel tud megvalósítani.

Tekintettel arra, hogy jelen kérdés kapcsán az utcafronton állt a két intézkedő rendőr, valamint a bejelentő és édesanyja, amely nem volt elkerítve, így a magánterület fogalmi eleme, a zártság nem valósult meg. Így az Rtv. fogalmi rendelkezései értelmében a terület vagy közterületnek minősül, vagy pedig magánterületnek nem minősülő egyéb helynek. Ezen két kategória kapcsán pedig a rendőrséget csak a jogszabályi előírások, valamint az adott helyre vonatkozó rend köti az intézkedés során; az intézkedés végrehajtása kapcsán nem szükségeltetik külön engedély a helyen történő tartózkodáshoz, vagy belépéshez. A Testület megállapítását erősíti továbbá a panaszos, rendőrségi eljárás során tett nyilatkozata is, amely során azt hozta a rendőrség tudomására, hogy azért építette beljebb a kerítését, hogy az autók könnyebben meg tudjanak ott fordulni. Így a panaszos saját maga fejezte ki, hogy a területére történő belépést a kerítés beljebb történő építésével engedte meg.

Így a Testület véleménye szerint nem sérült a panaszos magánlakás sértetlenségéhez fűződő joga, hiszen ténylegesen a rendőrök nem léptek be egy olyan zárt, körülhatárolt területre, amely az Rtv. értelmében magánlakásnak minősült volna. A rendőrök közterületen, vagy magánterületnek nem minősülő egyéb helyen tartózkodtak akkor, amikor a panaszostól felvilágosítást kértek, így ezen hely kapcsán nem érvényesül az Rtv. 39. § (1) bekezdése alapján meghatalmazott, magánlakásba történő belépésre vonatkozó általános kógencia.

Tekintettel a fentebb kifejtettekre a Testület álláspontja szerint nem sérült a panaszos magánlakás sértetlenségéhez fűződő alapvető joga.

b) A panaszos külön sérelmezte, hogy amikor az egyik rendőrnek megengedte, hogy bemerjen a lakásába – amelynek egyébként a rendőr udvariasan eleget is -, addig időközben a társa – akinek nem engedte meg, hogy belépjen – még is belépett a panaszos kerítésén belülré.

A rendőrség a panaszos állításának valóság alapját határozottan visszautasította. A rendőrök úgy nyilatkoztak meghallgatásuk során, hogy az egyik rendőr valóban belépett a panaszos ingatlanának a területére (magánlakás) és ott átvette a panaszos által átadott dolgokat, amelyet a bejelentőnek átadott, de a panaszos állítása, amely szerint a másikuk belépett volna a kerítésen belülré nem állja meg a helyét. A rendőr úgy nyilatkozott, hogy a kerítésen tartózkodott továbbra is; ott maradt a két nővel, valamint a gépjárműben tartózkodó gyerekeket tartotta szemmel.

A Testület ezen kifogás kapcsán ellentmondást tapasztalt a panaszos és a rendőrség tényelődásában, amelyet a csekély számú bizonyítási eszközével és a rendelkezésére bocsájtott dokumentumokból kinyert információval nem tudott feloldani, így nem tudott egy olyan történeti tényállást kialakítani, amely szerint megítélhette volna a kerítésen belülről engedély nélkül belépő és ott tartózkodó rendőrről vonatkozó kifogást. Ezen okra tekintettel a Testület nem határozhatott másként, minthogy a panaszos magánlakás sértetlenségéhez való jogának a sérelme nem megállapítható.

A fentiekben tapasztalt feloldhatatlan ellentmondásra tekintettel a panaszos magánlakás sértetlenségéhez való jogának a sérelme nem megállapítható.

3) A panaszos sérelmezte, hogy vele szemben a rendőrök elfogultan jártak el, hiszen álláspontja szerint egyikük – általa nem ismert – kapcsolatban állhat a volt élettársával, hiszen egyébként nem létezik más magyarázat arra, hogy miért kezdeményeztek intézkedést a panaszossal szemben. A panaszos a rendőrség előtti meghallgatása során úgy nyilatkozott, hogy később ő is segítséget kért a volt élettársával szembeni pénzkövetelése érvényesítése érdekében, de azt a tájékoztatást kapta, hogy a rendőrség magánérdek alapján nem jár el, így a panaszosban felmerült a gyanú arra vonatkozóan, hogy vele szemben valamilyen elfogultsági ok alapján kezdeményezhetett a rendőrség intézkedést.

A rendőrség határozottan tagadta azt, hogy a panaszossal szemben elfogultan intézkedtek volna. A panaszjelzésben meghallgatott rendőrök úgy nyilatkoztak, hogy korábban egyikük sem ismeri a panaszost, vagy annak volt élettársát, vagy annak édesanyját. Ez volt az első alkalom, hogy találkoztak ezen három személlyel. A rendőrség azt állította, hogy a panaszossal szemben objektíven intézkedtek.

Az Rtv. 13. §-ának (2) bekezdése tartalmazza a részrehajlásmentes rendőri intézkedés alapvető követelményét, így eszerint a rendőr köteles a törvény rendelkezésének megfelelően, részrehajlás nélkül intézkedni. A rendőri fellépés ezen követelmény értelmében az érintettel szemben nem lehet hátrányosabb (vagy előnyösebb) pusztán azért, mert személye – bármely okból – a rendőr számára ellenszenves (vagy rokonszenves).

A Testület gyakorlata szerint a részrehajló rendőri intézkedés két értelmet takar; az egyik szerint részrehajlónak minősül a rendőri intézkedés, amikor a panaszost a rendőri intézkedés során azért éri hátrány, mert a panaszossal szembenálló felet előtérbe helyezi a rendőr azért, mert valamilyen kapcsolat (rokoni, baráti, ismeretségi) áll fent közöttük. A másik szerint pedig ezen eset hiánya esetén, amikor a rendőrök nem tesznek eleget azon kötelezettségüknek, hogy a kérésüket követően a helyszínen történeteket objektíven felderítsék.

Jelen esetben a panaszos azt állította, hogy valamilyen kapcsolat állhat fent az egyik rendőr és a volt élettársa között, hiszen nem lehet más magyarázata annak, hogy vele szemben a rendőrség intézkedett. A rendőrség ezzel ellentétben határozottan visszautasította azt, hogy bármelyik rendőr is kapcsolatban állna bármelyikükkel.

A Testület a tényelődásokban tapasztalt ellentmondást nem tudta feloldani a rendelkezésére álló korlátozott számú bizonyítási eszköze birtokában, így nem tudott egy olyan történeti tényállást megállapítani, amely alapján a részrehajlás ezen ismeretségi okra történő

hivatkozását megvizsgálhatta volna. Ezért nem határozhatott másként, minthogy a panaszos tisztességes eljáráshoz való jogának a sérelme nem megállapítható.

A fentebb kifejtettek alapján a panaszos tisztességes eljáráshoz való alapvető jogának a sérelme a részrehajló rendőri intézkedés kapcsán nem megállapítható.

4) A panaszos kifogásolta, hogy az intézkedés kezdetén teljesen indokolatlanul korlátozták a mobiltelefonjának a használatában, hiszen csak az ügyvéd ismerését akarta felhívni azért, hogy meg tudja, hogy valóban jogszerű-e az eljárás, amelyet vele szemben kezdeményezett a rendőrség.

A rendőrség arról tájékoztatta a Testületet, hogy a panaszos a rendőrségnél tett bejelentésében a mobiltelefon használatának a korlátozását nem panaszolta. A Testület megkeresésének kézhezvételét követően az egyik rendőr által írt jelentés alapján a panaszost kérték az intézkedés alatt mobiltelefon használatának a mellőzésére, amit ő elfogadott, és az intézkedés befejezése után használta a telefonját.

Az Rtv. 17.§ (1) bekezdése szerint a rendőrség a feladatának ellátása során a testi épséghez, a személyes szabadsághoz, a magánlakás, a magántitok és a levéltitok sérthetlenségéhez, a személyes adatokhoz, valamint a tulajdonhoz fűződő jogokat a törvényben foglaltak szerint korlátozhatja.

Az Rtv. 13. § (3) bekezdése értelmében, ha a rendőrt az intézkedés megtételében tárgy akadályozza, azt eltávolíthatja, vagy az akadályt más módon elháríthatja, az ezzel okozott kárért a rendőrségnek az intézkedés alapjául szolgáló cselekményben vétlen károsultat kártalanítania kell.

Az Rtv. 18. § (1) bekezdése szerint a fogvatartott részére biztosítani kell azt a lehetőséget, hogy egy hozzátartozóját vagy más személyt értesítsen, feltéve, hogy ez nem veszélyezteti az intézkedés célját. Ha a fogvatartott nincs abban a helyzetben, hogy e jogával élhessen, az értesítési kötelezettség a rendőrséget terheli.

A Testület a mobiltelefonokkal kapcsolatos rendőrségi gyakorlatot az Rtv. 13. és 17. §-ának összeolvasása alapján a következőképpen értékeli. Olyan esetekben, amikor a rendőri intézkedés célját veszélyezteti, ha az intézkedés alá vont személy mobiltelefonon ellenőrizetlenül lép kapcsolatba valakivel (pl. nem zárható ki, hogy bűntársát értesíti a gyanú szerint tetten ért elkövető), úgy az Rtv. 13. § (3) bekezdése kellő jogalapot biztosít a rendőrnek a telefon (mint az intézkedés eredményes végrehajtását akadályozó tárgy) elvételére, illetve a telefonálás korlátozására. Ha ilyen körülmény az adott helyzetben nem áll fent, úgy a mobiltelefon használata korlátozásának nincsen jogalapja. Ilyen esetekben semmi nem zárja ki, hogy a hozzátartozót vagy más személyt az előállított személy a saját mobiltelefonján értesítse, hiszen e jog főszabály szerint az érintettet illeti meg, és az értesítés csak akkor rendőri feladat, ha a fogvatartott valamilyen okból nincsen abban a helyzetben, hogy értesítési jogával éljen.

Jelen esetben a rendőrség nem jelölt meg olyan körülményt, amely alátámasztotta volna azt, hogy a panaszossal szemben kezdeményezett intézkedést akadályozta vagy veszélyeztette volna, az, hogy ha a panaszos az intézkedés kezdetén felhívja az ügyvédjét, főleg azután, hogy igazoltatták és közölték vele azt, hogy miért jelentek meg az ingatlana előtt.

Erre és a Testület fentebb már idézett gyakorlatára tekintettel a Testület álláspontja szerint a telefonhasználat korlátozásához nem álltak fenn a szükséges feltételek. Mindezek alapján a Testület álláspontja szerint csekély fokban sérült a panaszos tisztességes eljáráshoz való joga a mobiltelefon használatának korlátozása miatt.

5) A panaszos sérelmezte H. T. r. törm. által, az intézkedés során alkalmazott hangnemet, hiszen a rendőr többször kiabált, agresszíven viselkedett vele szemben; ráadásul mindezt úgy, hogy azt a két kiskorú gyermeke látta és hallotta is, így számukra ezt félelemkeltő lehetett.

A rendőrség tájékoztatása szerint az intézkedés a hatályos normáknak megfelelően történt. Az intézkedés során egyik rendőr sem kiabált, vagy beszélt emelt hangnemben a panaszossal, végig kulturált, normál hangnemet ütöttek meg a kommunikáció során. Álláspontjuk szerint így a rendőri fellépés nem lehetett félelemkeltő. Ellenkezőleg a panaszos végig ellenséges magatartást tanúsított, kiabált, ellenszegült az intézkedés során, sőt többször ki is akarta magát az alól vonni. Csakis az intézkedés végén kezdett együttműködő lenni, amikor kilátásba helyezték azt, hogy magatartásának továbbfolytatásával szabálysértést valósíthat meg.

Az Rtv. 2. § (1) bekezdés második mondata szerint a rendőrség tiszteletben tartja és védelmezi az emberi méltóságot, óvja az ember jogait. A rendőri hivatást választóktól, főleg az Rtv.-ben is szereplő szolgálati feladatok ellátása során – ezen belül is első sorban akkor, amikor intézkedés közben az állampolgárokkal közvetlen kapcsolatba kerül – más állampolgárokénál magasabb erkölcsi tartás, fokozottabb türelem és tolerancia, körültekintő és mások számára példaértékű viselkedés várható el. Mindez adódik az Rtv. azon rendelkezéseiből, amelyek kiemelkedő közhatalmi jogosítványokkal ruházzák fel a rendőröket, az államszervezetten belül kitüntetett pozícióba helyezve őket. Ezzel összhangban ugyanis az Rtv. és a Szolgálati Szabályzat szigorúbb követelményeket is támaszt velük szemben, és az ezeknek való megfelelést maradéktalanul megköveteli, a számonkérhetőség lehetőségeit is megteremtve.

A Testület ezzel kapcsolatban szükségesnek tartja kiemelni a Magyar Köztársaság Rendőrségének Etikai Kódexét, amelynek 1. pontja előírja: a rendőr „önként vállalt hivatásával szemben különleges társadalmi elvárások érvényesülnek, melyekre szolgálati viszonyának fennállása alatt mindvégig figyelemmel kell lennie.” Az 5. pont szerint: „a rendőr a ráruházott hatalom alkalmazása során megfontolt és mértéktartó, intézkedéseit (...) indulatoktól mentesen hajtja végre, kerüli a szükségtelen konfliktusok kialakítását. Nem alkalmaz (...) megalázó bánásmódot és ezt másoktól sem tűri el.” A 7. pont utolsó mondata szerint „tudatában van annak, hogy saját személyén keresztül az egész testület megítéléséért is felelős.”

A Testület továbbá jelen esetben is irányadónak tartja a korábbi állásfoglalásaiban [lásd pl. a 65/2008. (VIII. 18.) sz. állásfoglalás indokolása II. részének 3. pontját] megfogalmazottakat, miszerint „a rendőri hivatást választóktól, főleg az Rtv.-ben is szereplő szolgálati feladatok ellátása során – ezen belül is első sorban akkor, amikor intézkedés közben az állampolgárokkal közvetlen kapcsolatba kerülnek – más állampolgárokénál magasabb erkölcsi tartás, fokozottabb türelmesség és tolerancia, körültekintő és mások számára példaértékű viselkedés várható el. Mindez adódik az Rtv. azon rendelkezéseiből, amelyek kiemelkedő közhatalmi jogosítványokkal ruházzák fel a rendőröket, így az államszervezetten belül kitüntetett pozícióba helyezve őket.

Ezzel arányosan azonban az Rtv. és a Szolgálati Szabályzat szigorúbb követelményeket is támaszt velük szemben, és az ezeknek való megfelelést maradéktalanul megköveteli, a számonkérhetőség lehetőségeit is megteremtve.”

A rendőri fellépésre vonatkozó tényelődások között tapasztalt feloldhatatlan ellentétre tekintettel a Testület úgy határozott, hogy a panaszos emberi méltósághoz való alapvető jogának a sérelme nem megállapítható, hiszen nem tudott egy olyan tényállást kialakítani, amely alapján a kifogást megvizsgálhatta volna.

Így a feloldhatatlan ellentétre tekintettel a Testület álláspontja szerint a panaszos emberi méltósághoz való jogának a sérelme a rendőri fellépés kapcsán nem megállapítható.

V.

A Testület a lefolytatott vizsgálatában megállapította, hogy a bejelentés alapján a panaszossal szemben foganatosított intézkedés nem sértette a panaszos tisztességes eljáráshoz való alapvető jogát. A panaszos két esetben is kifogásolta a magánlakásban foganatosított intézkedés jogosságát, amelyek kapcsán a Testület úgy határozott, hogy egyrészt az intézkedés nem sértette a panaszos magánlakás sértetlenségéhez való jogát; másrészt pedig a hivatkozott alapjog sérelme nem megállapítható. A részrehajló rendőri intézkedésre vonatkozó panasz kapcsán a Testület úgy határozott, hogy a tapasztalt feloldhatatlan, tényelődások között feszülő ellentétre tekintettel a panaszos tisztességes eljáráshoz való jogának a sérelme nem megállapítható. A mobiltelefon-használat korlátozása kapcsán a Testület a panaszos tisztességes eljáráshoz való jogának csekély fokú sérelmét állapította meg. Végezetül a rendőri fellépés vonatkozásában a Testület úgy határozott, hogy a panaszos emberi méltósághoz való alapvető jogának a sérelme nem megállapítható, hiszen a panaszos és a rendőrség által előadottak egymással olyan fokú ellentmondásban állnak, amelyet a Testület a rendelkezésére álló bizonyítékok csekély számára és korlátozott bizonyítási eszközére tekintettel nem tudott feloldani.

A fentiek alapján a Testület az Rtv. 93. § (2) bekezdése alapján a rendelkező részben foglaltak szerint döntött, és a panaszt átteszi az intézkedést foganatosító szerv vezetőjéhez.

Budapest, 2015. május 26.

Dr. Lukács Tamás
elnök, előadó testületi tag

Dr. Kozma Ákos
elnökhelyettes

Fráterné dr. Ferenczy Nóra
testületi tag

Dr. Wildner Domonkos
testületi tag

Dr. Cservák Csaba
testületi tag